

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Petra Šebka a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobkyně: **Ing. P. G., MBA**
trvale bytem X
zastoupená advokátem Mgr. et Mgr. Jiřím Flamem, Ph.D.
sídlem Vodičkova 729/11, 110 00 Praha

proti
žalovanému: **předseda Rady Energetického regulačního úřadu**
sídlem Masarykovo náměstí 5, 586 01 Jihlava

o žalobě proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nesprávném stanovení platu žalobkyně za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobkyně **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně brojila žalobkyně proti nezákonnému zásahu žalovaného spočívajícímu v nestanovení platu žalobkyně za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 v souladu s nařízením vlády č. 300/2019 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů, a nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, ve znění pozdějších předpisů, a nevyplacení takto stanoveného platu žalobkyni.
2. Konkrétně žalobkyně navrhovala, aby soud prohlásil za nezákonný zásah žalovaného spočívající v tom, že žalovaný nestanovil žalobkyni plat za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 v takové výši, aby platový tarif, který byl součástí platu, na nějž vznikl žalobkyni za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 nárok, byl stanoven tak, aby jeho výše odpovídala platovému tarifu, který žalobkyni náležel dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb.
3. Dále, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v porušování práv žalobkyně a přikázal mu žalobkyni stanovit plat za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 v takové výši, aby platový tarif, který bude součástí platu žalobkyně za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020, byl stanoven tak, že jeho výše bude odpovídat platovému tarifu, který žalobkyni za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 náležel dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb.
4. Ve třetím bodu návrhu požadovala, aby soud přikázal žalovanému, aby žalobkyni vyplatil doplatek platu za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 odpovídající rozdílu platu žalobkyně za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 určeného tak, že v tomto platu stanovená výše platového tarifu bude odpovídat platovému tarifu, který žalobkyni za období od 1. 3. 2020 do 14. 4. 2020 náležel dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb.

II. Obsah podání účastníků

5. V podané žalobě žalobkyně nejprve shrnula skutkový stav, který předcházel samotnému zásahu žalovaného, tj. zejména rozhodnutí Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 17. 12. 2019, č. j. 05790-25/2015-ERU, o zařazení žalobkyně mimo službu z organizačních důvodů, jeho zrušení rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu rozhodnutím ze dne 10. 2. 2020, č. j. MV-2883- 11/OSK-2020, a následné zařazení žalobkyně rozhodnutím Rady Energetického regulačního úřadu ze dne 25. 3. 2020, č. j. 05790-55/2015-ERU, s účinností ode dne 15. 4. 2020 na služební místo: ID 30038074 - odborný rada v oddělení OZE.
6. Žalobkyně věcně namítla, že součástí doplacené části platu nebyla částka odpovídající rozdílu platového tarifu, který by žalobkyni v měsících březnu a dubnu 2020 náležel dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb., a platového tarifu, který žalobkyni náležel k 31. 12. 2019. Namítla, že mezi případy, kdy se státnímu zaměstnanci poskytuje plat podle § 176 zákona o státní službě, tedy ve výši, která mu byla naposledy určena, před tím, než přestal službu vykonávat, není zahrnuta doba, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě. Z toho je podle ní zřejmé, že ze zákona o státní službě, zákoníku práce ani jiného právního předpisu neplyne žádný důvod, proč by žalobkyni neměl být za období od 1. 1. 2020 do 14. 4. 2020, kdy se nacházela v postavení státního zaměstnance, v jehož případě existují překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě, poskytnut plat v takové výši, která by zahrnovala rovněž platový tarif stanovený dle nařízení vlády č. 300/2019 Sb. Jelikož neexistuje zákonná překážka, která by bránila, aby byl žalobkyni plat za měsíce březen a duben 2020 v takové výši stanoven a poskytnut, žalobkyni nejpozději kde dni právní moci rozhodnutí č. j. MV-2883-11/OSK-2020 vznikl nárok na stanovení a poskytnutí platu v

takové výši. Žalobkyně považuje tento zásah za zásah trvající, neboť jeho intenzita s časem roste.

7. *Žalovaný* k podané žalobě uvedl, že nařízení vlády č. 300/2019 Sb., nabylo účinnosti až poté, co bylo zrušeno služební místo ředitele Sekce regulace, na kterém byla žalobkyně jmenována a ze kterého byla dnem 31. 12. 2019 odvolána, a současně v době, kdy v návaznosti na rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu č. j. MV-2883-11/OSK-2020 v případě státní zaměstnankyně existovaly překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě. Pokud státní zaměstnanec v době účinnosti valorizace platu není zařazen na žádném služebním místě, nepřísluší mu žádný platový tarif a, jak uvedl náměstek ministra vnitra pro státní službu v reakci na stížnost žalobkyně ze dne 5. 8. 2020, č. j. MV-101410-3/OSK-2020, v případě potřeby stanovit plat státnímu zaměstnanci, v jehož případě existují překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě, musí služební orgán vycházet z té výše platového tarifu, která naposledy státnímu zaměstnanci příslušela v době, kdy byl ještě na služebním místě zařazen. Při poskytnutí platu za dobu trvání překážek na straně služebního úřadu za měsíc březen 2020 a za období od 1. 4. 2020 do 14. 4. 2020 tak z uvedených důvodů Rada vycházela podle § 176 písm. d) zákona o státní službě z platu stanoveného rozhodnutím ze dne 31. 5. 2019, č. j. 05790-22/2015-ERU, neboť plat vyplácený po dobu trvání překážek na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě se nevalorizuje a vychází se z jeho naposledy určené výše. Ke dni 1. 1. 2020 nebyla žalobkyně zařazena na služebním místě ředitelky Sekce regulace, neboť toto služební místo k tomuto datu již neexistovalo. Současně nebyla zařazena ani na jiném služebním místě. Právě tato skutečnost byla překážkou na straně služebního úřadu, pro kterou nemohla vykonávat službu, a trvala až do vykonatelnosti rozhodnutí o převedení na jiné služební místo, tedy do 14. 4. 2020, resp. trvá až doposud, jelikož rozhodnutí o převedení žalobkyně na jiné služební místo č. j. 05790-55/2015-ERU ze dne 25. 3. 2020 bylo rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu č. j. MV-2883-41/SR-2020 ze dne 9. 11. 2022 zrušeno a v pokračujícím řízení ve věci změny služebního poměru žalobkyně doposud nebylo vydáno rozhodnutí nové. Pokud byla žalobkyně v jí označeném období státním zaměstnancem nezařazeným na některém služebním místě a nevykonávala žádné správní činnosti, nemohlo dojít ode dne 1. 1. 2020 ke změně jejího platového tarifu. Při poskytnutí platu za dobu trvání překážek na straně služebního úřadu a při doplacení rozdílu platu se služební orgán mimo jiné řídil též rozhodnutím nadřízeného služebního orgánu vydaným v odvolacím řízení dne 10. 2. 2020 pod č. j. MV-2883-11/OSK-2020, přičemž názor ohledně nároku na valorizaci platu státní zaměstnankyně za období od 1. 1. 2020 do 14. 4. 2020, resp. doposud, potvrdil též Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 24. 10. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-122, který následně v podrobnostech citoval.
8. K procesnímu postupu žalovaný uvedl, že žalobkyně proti sdělení žalovaného ze dne 31. 8. 2022, č. j. 13217-2/2022-ERU, podala dne 4. 9. 2022, resp. 21. 12. 2022 stížnost k rukám náměstka ministra vnitra pro státní službu, která byla vyřízena sdělením nejvyššího státního tajemníka ze dne 25. 1. 2023, č. j. MV-224808-5/SR- 2022.
9. Ve svém *vyjádření ze dne 27. 4. 2023* žalobkyně poukázala na to, že zdejší soud vychází v rozsudku ve věci sp. zn. 31Ad 19/2020 z nesprávných zjištění, neboť spornou mezi ní a žalovaným nebyla otázka postavení mimo službu dle § 61 a § 62 zákona o státní službě, ale otázka valorizace platu, který jí byl stanoven v situaci existence překážek v práci na straně zaměstnavatele dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě poté, co bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného o jejím zařazení mimo službu. Podle žalobkyně se k této otázce soud vůbec

nevyjádřil. Soud se podle jejího názoru nezabýval nárokem, který je shodný i v této věci, a to, aby jí byl plat stanoven ve výši 100 % platu, kterého by dosahovala od 1. 1. 2020, kdyby byla zařazena k 1. 1. 2020 na stejném služebním místě jako byla do 31. 12. 2019 (neboť byla v režimu zaměstnance, u něhož existují překážky na straně služebního úřadu). Následně znovu zopakovala svoji žalobní argumentaci a zdůraznila, že mezi případy, kdy se státnímu zaměstnanci poskytuje plat podle § 176 zákona o státní službě, tedy ve výši, která mu byla naposledy určena před tím, než přestal službu vykonávat, není zahrnuta doba, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě.

III. Posouzení věci soudem

10. Krajský soud v Brně o žalobě rozhodl ve věci bez nařízení jednání poté, co na základě podané žaloby přezkoumal postup žalovaného v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

K povaze napadeného aktu

11. Shodně jak v citované věci sp. zn. 31 Ad 19/2020 i v nyní projednávané věci jednání žalovaného nemá povahu individualizovaného správního aktu dle definice rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení ze dne 19. 8. 2014, č. j. 6 As 68/2012 - 47, č. 3104/2014 Sb. NSS, ve kterém uvedl, že se jedná o správní akt tehdy, existuje-li „individualizovaný adresát takového vrchnostenského aktu (žák, žadající o přezkoumání výsledku jeho maturitní zkoušky), tento úkon zakládá, mění, ruší nebo závazně určuje jeho konkrétní práva, je vydán ve formalizovaném řízení upraveném právními předpisy (školský zákon, částečně správní řád) správním orgánem v mezích jeho zákonem stanovené pravomoci jako materializovaný akt obsahující stanovené náležitosti, komunikovaný adresátovi“.)
12. „Akty“ správních orgánů nebyly vydávány v žádném formalizovaném řízení, které by bylo upraveno právními předpisy a správní orgány je ani nevnímaly jako rozhodnutí. Na samotná podání žalobkyně musely správní orgány reagovat. To ale neznamená, že se jednalo o formalizovaný proces vedoucí k vydání alespoň materiálního rozhodnutí. Zároveň „akty“ správních orgánů nesplňují ani formální znaky správních rozhodnutí. Neobsahují žádný výrok, nebyly vydány ve formalizovaném procesu, z obsahu postoupeného materiálu je zřejmé, že stran samotného doplacení „dlužného“ platu nebyla pořizována dokumentace. Skutečnost, že výsledek byl žalobkyni oznámen, nemůže být v tomto případě důvodem pro posouzení „aktů“ správních orgánů jako rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Samotný akt žalovaného, tj. oznámení, nepředstavoval rozhodnutí o stanovení platu. Zásahem do veřejných subjektivních práv žalobkyně mohla být pouze faktická nečinnost žalovaného, tedy neprovedení valorizace platu, jak se jí žalobkyně domáhala.
13. Soud proto přistoupil k posouzení správnosti postupu žalovaného v režimu žaloby na ochranu před nezákonným zásahem spočívajícím ve faktické nečinnosti žalovaného tak, jak byla nyní žalobkyní podána.

K dotčení práv žalobkyně

14. Odměňování státních zaměstnanců je spojeno s existencí jejich služebního místa. Tento závěr vyslovil soud již v rozsudku ze dne 24.10. 2022, č. j. 31 Ad 19/2020-122, a přes podanou kasační stížnost nevidí žádný důvod se od něj odchýlit, neboť žalobkyně fakticky opakuje svoji argumentaci, kterou uvedla v citované věci.

15. Zákon o státní službě v § 17 odst. 1 jasně odkazuje na vytvoření systemizace služebních míst ve státní správě na základě závazných pravidel pro organizaci služebních úřadů s tím, že jednotlivá služební místa uvedená pod písm. a) a b) citovaného ustanovení jsou klasifikována platovými třídami. Zároveň systemizace služebních míst propojuje objem finančních prostředků a jejich počet, což vyplývá z písm. c) a d) citovaného ustanovení.
16. Jinými slovy, zákon o státní službě vytváří předpoklady pro jasný výhled na nutné výdaje státního rozpočtu na platy zaměstnanců stanovením jejich počtu a provázáním jednotlivých služebních míst s platovými tarify. Prostřednictvím systemizace stát předem vymezuje, kolik bude mít osob pod institutem státní služby, a ve spojení s tím, kolik lidí bude ve vazbě na zákon o státní službě hmotně zajišťovat.
17. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyni byla doplacena část platu za měsíce březen a duben 2020 s tím, že jednak v té době nebyla zařazena na žádné služební místo v důsledku překážek v práci dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě, a dále, že před 1. 1. 2020 došlo k valorizaci platových tarifů pro zaměstnance ve státní službě.
18. Podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě platí, že za dobu, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu, než jsou uvedeny v odstavci 1, mu přísluší plat.
19. Je nesporné, že v případě žalobkyně nejprve došlo k postavení mimo službu z důvodu dle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě, dle kterého se státní zaměstnanec převede na jiné služební místo, nemůže-li vykonávat službu na dosavadním služebním místě v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace, na základě rozhodnutí Rady ERÚ ze dne 17. 12. 2019, kterým byla žalobkyně ode dne následujícího po doručení tohoto rozhodnutí nejdříve však od dne 1. 1. 2020 zařazena mimo výkon služby z organizačních důvodů a byl jí stanoven plat podle § 62 odst. 2 služebního zákona ve výši 80 % měsíčního platu na místě, na kterém byla zařazena před jejím odvoláním.
20. Není sporné, že služební místo žalobkyně, na kterém byla zařazena do 31. 12. 2019, zaniklo z důvodu změny systemizace a do doby rozhodnutí náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 10. 2. 2020, č. j. MV-2883-11/OSK-2020, o odvolání žalobkyně proti rozhodnutí č. j. 05790-25/2015-ERU, nebyla zařazena na *žádné* pracovní místo, jelikož její předcházející místo zaniklo a podle rozhodnutí Rady ERÚ č. j. 05790-25/2015-ERU neexistovalo v rámci ERÚ pro žalobkyni jiné vhodné místo.
21. Dále není sporné ani to, že ke zrušení rozhodnutí Rady ERÚ ze dne 17. 12. 2019, č. j. 05790-25/2015-ERU, kterým byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby, došlo rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 10. 2. 2020, č. j. MV-2883-11/OSK-2020. Teprve dne 25. 3. 2020 vydala Rada ERÚ rozhodnutí č. j. 05790-55/2015-ERU, kterým převedla žalobkyni na nové služební místo ode dne 15. 4. 2020. Do té doby (vč. doby zpětně od 1. 1. 2020) byla žalobkyně v režimu překážek v práci na straně zaměstnavatele dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě a byl jí stanoven plat podle tohoto ustanovení ve výši 100 % měsíčního platu na místě, na kterém byla zařazena před jejím odvoláním.
22. Je proto zřejmé, že žalobkyně v měsících března a část dubna 2020, za které požaduje doplatek platu ve výši valorizace, nebyla zařazena na žádném služebním místě.
23. Situace, kdy služební orgán nemůže zařadit zaměstnance na nové místo, je evidentní překážkou v práci na straně zaměstnavatele, jejímž důsledkem by byl zánik služebního

poměru dle § 72 odst. 1 písm. d) zákona o státní službě, za kterou příslušel žalobkyni plat dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě (viz níže).

24. Podle § 144 odst. 1 zákona o státní službě se odměňování státních zaměstnanců řídí zákoníkem práce, není-li stanoveno jinak a podle § 123 odst. 1 zákoníku práce zaměstnanci přísluší platový tarif stanovený pro platovou třídu a platový stupeň, do kterých je zařazen, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak.
25. Podle § 1 odst. 1 nařízení vlády č. 304/2014 Sb., o platových poměrech státních zaměstnanců, státnímu zaměstnanci přísluší platový tarif stanovený pro platovou třídu stanovenou pro služební místo, na které je zařazen, a pro platový stupeň, do kterého je zařazen.
26. Podle odst. 2 citovaného ustanovení představenému přísluší platový tarif stanovený pro platovou třídu stanovenou pro služební místo představeného, na které byl státní zaměstnanec jmenován, a pro platový stupeň, do kterého je zařazen.
27. Podle odst. 3 citovaného ustanovení státnímu zaměstnanci, který je zařazen nebo jmenován na služební místo, pro které je stanovena alespoň 12. platová třída, které je označené ve služebním předpisu služebního orgánu za klíčové a pro které je stanoven obor státní služby uvedený v příloze č. 1 k tomuto nařízení, může služební orgán určit platový tarif až ve výši dvojnásobku platového tarifu nejvyššího platového stupně v platové třídě stanovené pro služební místo, na které je státní zaměstnanec zařazen nebo jmenován. Předpokladem pro postup podle věty první je, že státní zaměstnanec plní na služebním místě nejsložitější, nejodpovědnější a nejnamáhavější služební úkoly, jejichž plnění je pro služební úřad k řádnému zajištění výkonu jeho působnosti nepostradatelné, a tyto služební úkoly vyžadují nejvyšší míru znalostí, dovedností a zkušeností v příslušném oboru služby. Služební orgán může ve služebním předpisu označit nejvýše 5 % služebních míst ve služebním úřadu za klíčová.
28. Z citovaných ustanovení jasně plyne, že plat je státnímu zaměstnanci stanovován ve vazbě na služební místo. Jinými slovy, státní zaměstnanec musí být nejprve jmenován na služební místo a následně mu je podle služebního místa, které je zařazeno do určitého platového tarifu a stupně, stanoven plat. Ve věci není sporné, jak soud uvedl výše, že žalobkyně byla od 1. 1. 2020 mimo službu z důvodu jejího odvolání z místa náměstkyně a zániku jejího služebního místa. Tedy přestalo existovat služební místo, na které byla žalobkyně jmenována a se kterým bylo spojeno stanovení jejího platu. Zrušením služebního místa zanikl i důvod, proč byl vyplácen žalobkyni plat dle platového tarifu a stupně. Na nové pracovní místo byla žalobkyně jmenována až ke dni 15. 4. 2020. Namísto toho, vznikl žalobkyni za období března a části dubna 2020 nárok na plat dle § 176 zákona o státní službě ve spojení s § 106 odst. 3 zákona o státní službě ve výši, která je zákonem stanovena na 100 % platu na místě, na kterém byla zařazena před jejím odvoláním.
29. Valorizačním nařízením vlády č. 300/2019 Sb. došlo počínaje dnem 1. 1. 2020 došlo ke změně platových tarifů, tj. od 1. 1. 2020 vznikl státním zaměstnancům zařazeným na určité služební místo nárok na plat ve výši, která je stanovena platovým tarifem, tedy třídou a stupněm dle tabulky účinné od 1. 1. 2020.
30. Žalobkyně ale nebyla v období března a části dubna 2020 zařazena na žádném služebním místě, tedy na ní změna platových tarifů od 1. 1. 2020 nedopadala.
31. Základní argumentace žalobkyně je postavena na tom, že mezi případy, kdy se státnímu zaměstnanci poskytuje plat podle § 176 zákona o státní službě, tedy ve výši, která mu byla

naposledy určena před tím, než přestal službu vykonávat, není zahrnuta doba, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu podle § 106 odst. 3 zákona o státní službě.

32. V tom se ale žalobkyně mylí.
33. Podle názoru zdejšího soudu plat, který představuje základnu pro výpočet „platu“ státního zaměstnance dle § 106 odst. 3 zákona o státní službě je stanoven právě v § 176 zákona o státní službě.
34. Dle § 176 zákona o státní službě se platem státního zaměstnance pro účely a) doplatku k platu v souvislosti s přeložením státního zaměstnance, b) zproštění výkonu služby, c) snížení platu při převedení státního zaměstnance na jiné služební místo, d) *zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů*, e) odbytného, f) uložení kárného opatření spočívajícího ve snížení platu, g) poskytování platu ve snížené výši po dobu dočasné pracovní neschopnosti, h) odchodného, rozumí součet měsíčních částek platového tarifu, příplatku za vedení, příplatku za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku a zvláštního příplatku, na které státnímu zaměstnanci naposledy vznikl nárok nebo které mu byly naposled určeny.
35. Právě § 176 bod d) zákona o státní službě *„zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů“* dopadá na věc žalobkyně. Žalobkyně byla postavena mimo službu nejprve na základě § 62 odst. 1 zákona o státní službě ve spojení s § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona a následně po zrušení rozhodnutí Rady ERÚ ze dne 17. 12. 2019, č. j. 05790-25/2015-ERU, v důsledku převedení na jiné služební místo až ode dne 15. 4. 2020.
36. Samotné ustanovení § 62 zákona o státní službě je systematicky označeno jako *„Zařazení mimo výkon služby z organizačních důvodů“* a kryje situace, kdy u zaměstnance nastanou důvody pro nemožnost výkonu práce dle § 61 odst. 1 písm. b) až h) nebo § 61 odst. 2 písm. a) zákona o státní službě. Ustanovení § 61 odst. 1 písm. c) téhož zákona, tj. požadavek na převedení státního zaměstnance na jiné pracovní místo v důsledku zrušení jeho služebního místa z důvodu změny systemizace, je jednoznačně organizačním důvodem na straně zaměstnavatele.
37. Ustanovení § 106 odst. 3 zákona o státní službě (*Za dobu, po kterou nemohl státní zaměstnanec konat službu pro jiné překážky na straně služebního úřadu, než jsou uvedeny v odstavci 1, mu přísluší plat.*) neupravuje samotné překážky v práci, ale pouze otázky stanovení platu. V otázkách stanovení platu ustanovení § 106 zákona o státní službě sice rozlišuje mezi třemi skupinami „překážek v práci“, nicméně je prakticky všezahrnující, neboť v odst. 1 jsou překážky z důvodu přechodné závady způsobené dodávkou energie, chybnými podklady nebo jinými provozními příčinami, v odst. 2 překážky způsobené v důsledku nepříznivých povětrnostních vlivů a v odst. 3 jiné překážky na straně služebního úřadu, než jsou uvedeny v odstavci 1 zákona. Nadto citované ustanovení, co se náhrady hmotného zajištění týče ve všech případech, ukládá zaměstnavateli stejnou povinnost poskytnout „plat“. Zároveň v této souvislosti soud nemůže opomenout to, že existence překážek ve službě uvedených v § 106 zákona o státní službě není uvedena ani mezi důvody pro převedení na jiné služební místo (§ 61 zákona o státní službě).
38. Soud ve světle uvedeného doplnění argumentace ze dne 27. 4. 2023 konstatuje, že v rozsudku ve věci sp. zn. 31Ad 19/2020 zcela explicitně nevyjádřil názor na postavení osoby, která je v postavení státního zaměstnance, u něhož jsou překážky v práci na straně zaměstnavatele důsledkem jiné skutečnosti, než § 62 zákona o státní službě, a zároveň chybně uvedl

procentní výši platu, která byla žalobkyni poskytována. Přesto má soud za to, že názor, který byl vyjádřen v rozsudku ve věci sp. zn. 31Ad 19/2020, je plně aplikovatelný i na nyní projednávanou věc. Podstatou argumentace soudu v citované věci je totiž závěr, který byl uveden v bodech 26. až 40. rozsudku a to, že zánikem služebního místa zanikl i důvod, proč by měl být žalobkyni vyplácen plat dle platového tarifu a stupně. Valorizační nařízení vlády upravovalo platové tarify počínaje 1. 1. 2020 a žalobkyně v té době, bez ohledu na to, zda byla postavena rozhodnutím žalovaného mimo službu, nebo zda toto rozhodnutí bylo zpětně k 1. 1. 2020 zrušeno nadřízeným žalovaného, nebyla zařazena na žádném služebním místě. S ohledem na to na ní změna platových tarifů od 1. 1. 2020 nemohla dopadat. Jinými slovy, pokud žalobkyně nepobírala plat za skutečný výkon státní služby, nelze její „plat“ valorizovat, neboť nesouvisí s konkrétním služebním místem.

39. Ustanovení § 176 písm. d) zákona o státní službě nelze vykládat natolik úzce, že by znamenalo pouze stanovení platu v případě rozhodnutí o zařazení mimo výkon služby. Jak soud uvedl výše, ke zrušení rozhodnutí Rady ERÚ, kterým byla žalobkyně zařazena mimo výkon služby, došlo rozhodnutím náměstka ministra vnitra pro státní službu ze dne 10. 2. 2020 a teprve dne 25. 3. 2020 vydala Rada ERÚ rozhodnutí č. j. 05790-55/2015-ERU, kterým převedla žalobkyni na nové služební místo ode dne 15. 4. 2020.
40. Jinými slovy ode dne 1. 1. 2020 do 14. 4. 2020 nebyla žalobkyně zařazena na žádné služební místo, ať již z důvodu rozhodnutí o postavení mimo službu, nebo z důvodů faktických, protože ji nebylo možné převést do určité doby na jiné služební místo (soud jen podotýká, že samotné zařazení žalobkyně na nové služební místo je taktéž předmětem přezkumu před zdejším soudem). Státní službu žalobkyně v dané době nevykonávala, neboť tu lze vykonávat pouze ve spojení se služebním místem. U žalobkyně jednoznačně existovaly překážky v práci v souvislosti s nezařazením na služební místo a soud nijak nepochybnuje, že se jednalo o překážky v práci na straně zaměstnavatele. V tomto směru nebyl žalobkyni poskytován plat za výkon státní služby, ale byl jí poskytován „plat“ ve smyslu zákona o státní službě tak, jak je dle § 176 písm. d) zákona o státní službě chápán pro překážky v práci spočívající v zařazení mimo službu. Pojem „mimo výkon služby z organizačních důvodů“ je nutno chápat tak, že není podstatné, zda je z organizačních důvodů státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby rozhodnutím nebo fakticky, neboť státní službu lze vykonávat pouze a jedině ve spojení s určitým místem, ke kterému se následně váže plat. Státní zaměstnanec, tedy i žalobkyně, je mimo výkon služby vždy, dokud není zařazen na konkrétním služebním místě.
41. Soud již v citované věci 31Ad 19/2020 uvedl, že § 106 zákona o státní službě fakticky žádné překážky služby na straně zaměstnavatele nevymezuje, neboť všezahrnující § 106 odst. 3 zákona o státní službě pokrývá veškeré překážky na straně služebního úřadu. Ve vztahu k tomuto ustanovení je pak § 62 zákona o státní službě speciálním, neboť upravuje zařazení mimo výkon služby rozhodnutím a v té souvislosti upravuje stanovení platu jinou formou, než § 106 odst. 3 téhož zákona. Přesto obě ustanovení představují překážku v práci na straně zaměstnavatele, kdy je státní zaměstnanec zařazen mimo výkon služby buď v důsledku rozhodnutí dle § 62 zákona o státní službě, nebo je mimo službu zařazen fakticky v důsledku § 60 odst. 1 písm. a) zákona o státní službě zrušením služebního místa do doby, než je podle § 61 odst. 1 písm. c) zákona o státní službě převeden na jiné služební místo. Rozdíl v obou režimech je potom vyjádřen náhradovým poměrem ve vztahu k poslednímu služebnímu platu, a to 80 % v případě § 62 zákona o státní službě (rozhodnutí) a 100 % v případě § 106

odst. 3 zákona o státní službě (jiná překážka v práci – faktické postavení mimo výkon služby v době před převedením na jiné služební místo).

42. Další skutečností, kterou v této souvislosti považuje soud za vhodné zdůraznit, je to, že v době, kdy zaměstnanec nevykonává službu pro existenci jakýchkoliv překážek v práci (službě), tak je mu poskytována fakticky náhrada platu, kterou pouze poněkud nevhodně zákon o státní službě legislativně technicky označuje jako „plat“. Jinými slovy § 176 představuje dle pracovněprávní terminologie náhradu platu. Ta se vypočítává za minulé období (jak vyplývá z citovaného ustanovení), a proto se logicky neodvíjí od platových tarifů, které byly od nového období valorizovány.
43. Pokud má žalobkyně za to, že jí vznikla škoda, nemůže se jí dovolávat prostřednictvím požadavku na doplatek platu dle valorizačního nařízení, neboť jí žádný plat v souvislosti se zařazením na služební místo od 1. 1. 2020 do 15. 4. 2020 poskytován nebyl (a tudíž jí nebylo co valorizovat). Při posouzení otázky případné škody je ale podle názoru zdejšího soudu relevantní i to, co bylo uvedeno výše, tj. že žalobkyně od 1. 1. 2020 nemohla vykonávat státní službu, protože nebyla zařazena na žádné služební místo. Tento fakt by se jistě promítl i do porovnání platu, který jí byl vyplácen dle § 176 zákona o státní službě ve spojení s § 106 odst. 3 téhož zákona, a valorizovaného „platu“, kterého se žalobkyně domáhá. Zatímco plat dle § 176 zákona o státní službě se stanovuje se započtením platového tarifu, příplatku za vedení, příplatku za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku a zvláštního příplatku, tak těžko by mohla žalobkyně v případě nárokování „běžného“ platu požadovat od 1. 1. 2020 také příplatky související se zastáváním služebního místa, ze kterého byla žalobkyně odvolána a které k 1. 1. 2020 nezastávala, případně osobní příplatky související s výkonem služby, který ale žalobkyně v předmětném období nevykonávala.
44. Soud proto v postupu žalovaného neshledal žádné pochybení.
45. Soud nadále považuje za případné i rozsudky Městského soudu v Praze. Ten v rozsudku ze dne 28. 4. 2021, č. j. 14 Ad 12/2020-31, k dopadu valorizačního nařízení na plat státního zaměstnance, který v době valorizace nebyl zařazen na žádném služebním místě, uvedl, že „...v této části odvolání žalobce namítal, že z rozhodnutí služebního orgánu nevyplývá, proč na jeho věc nedopadá nařízení vlády č. 304/2014 Sb. K tomu žalovaný uvedl, že dle uvedeného nařízení došlo k navýšení všech platových tarifů ke dni 1. 1. 2020, k tomuto dni však žalobce již nebyl zařazen na žádném služebním místě, neboť jeho služební místo zaniklo ke dni 31. 12. 2019. Uvedené odůvodnění soud považuje za jednoznačné, neboť bez jakýchkoli pochybností sděluje, proč uvedené nařízení nedopadá na platové poměry žalobce“.
46. Obdobně Městský soud v Praze k otázce výkladu § 176 zákona o státní službě se v souvislosti s valorizací platu státního zaměstnance zproštěného výkonu služby podle § 48 odst. 1 zákona o státní službě v rozsudku ze dne 31. 1. 2022, č. j. 17 Ad 13/2020-43 uvedl: „Pokud jde o otázku výkladu § 176 zákona o státní službě, soud se plně ztotožňuje s argumentací žalovaného uvedenou na str. 7 a 8 napadeného rozhodnutí. Soud v tomto kontextu zdůrazňuje, že k valorizaci platů státních zaměstnanců došlo v projednávaném případě s účinností od 1. 1. 2019 nařízením vlády č. 263/2018 Sb., kterým se mění nařízení vlády č. 304/2014 Sb., přičemž žalobce byl zproštěn výkonu služby rozhodnutím ze dne 17. 8. 2018, a to ke dni doručení rozhodnutí, tj. ke dni 23. 8. 2018. Ke dni nabytí účinnosti nařízení č. 263/2018 Sb. tak již žalobce nebyl zařazen na žádném služebním místě. S ohledem na to, že dle § 1 odst. 1 (případně odst. 2) nařízení č. 304/2014 Sb. přísluší státnímu zaměstnanci platový tarif pro platovou třídu stanovenou pro služební místo, na které je zařazen, a pro platový stupeň, do kterého je zařazen, lze uzavřít, že je-li zaměstnanec

aktuálně zproštěn výkonu státní služby, není zařazen na žádné služební místo, podle kterého by bylo možné platový tarif určit. Nově lze výši platu určit až poté, co se zaměstnanec zařadí na původní nebo jiné služební místo (viz § 48 a §70 zákona o státní službě). Při určení výše poměrného platu při zproštění výkonu služby musí služební orgán vycházet z platového tarifu, který zaměstnanci naposledy příslušel v době, kdy byl na služební místo zařazen. Výše zmíněný §176 písm. b) zákona o státní službě je s tímto výkladem plně v souladu, když podle něj se platem státního zaměstnance pro účely zproštění výkonu služby rozumí součet měsíčních částek platového tarifu, příplatku za vedení, příplatku za službu ve ztíženém pracovním prostředí, osobního příplatku a zvláštního příplatku, na které státnímu zaměstnanci naposledy vznikl nárok nebo které mu byly naposledy určeny. Samotné ustanovení tedy klade důraz na to, že se jedná o částky, na které zaměstnanci naposledy vznikl nárok nebo které mu byly naposledy určeny. S ohledem na výše popsané soud uzavírá, že pro určení výše platového tarifu byla rozhodující jeho výše ke dni zproštění služby žalobce a je tak zřejmé, že jeho plat neměl být později valorizován."

47. Městský soud v Praze v obou uvedených rozsudcích v obdobných otázkách dospěl k obdobnému závěru jako zdejší soud výše.
48. Na základě všeho shora uvedeného dospěl zdejší soud k závěru, že postup žalovaného a stejně tak i náměstka ministra vnitra pro státní služby nepředstavuje nezákonný zásah vůči žalobkyni.

IV. Závěr a náklady řízení

49. S ohledem na vše shora uvedené dospěl soud k závěru, že uplatněné žalobní námitky nejsou důvodné a soudu proto nezbylo, než žalobu jako nedůvodnou podle § 87 odst. 3 s. ř. s. zamítnout.
50. Výroky o nákladech řízení mají oporu v § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně v řízení úspěšná nebyla, proto jí právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému, který měl v řízení plný úspěch, však žádné náklady spojené s tímto řízením nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 28. dubna 2023

Mgr. Petr Šebek v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. P.